

La tria per Andreu Loncà

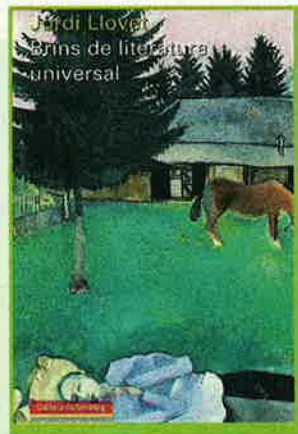
BRINS

Jordi Llovet és un professor clàssic que escriu com un apàtxe en territori americà, al diari "El País". A diferència de Gabilondo, sustenta les idees del llegir sobre obres i autors concrets —molts, i sempre Flaubert i Kafka al bell mig de tot— en un sentit històric des de l'edat mitjana fins a la modernitat (segle XX). Gabilondo teoritza sobre les sopes d'all; Llovet sobre les amenitats de la *cuisine française* i els àpats alemanys, amb l'alegre contrapunt de la cervesa daurada.

En aquest punt, situa en català tota la geografia literària europea, cosa que en si mateix ja és magnífic! Llovet s'assenta sobre un sòlid fonament que ja no és compartit per tothom, ara: el que mostra que la literatura clàssica europea és el lloc estable on es pot estar, existir i formar-se. És el fonament sòlid de l'edu-

cació. La seua manera d'escriure evoca el professor savi, amb els seus tics i manies, que esperona els seus lectors a avançar en la seua formació per compte propi. L'educació, citant Diderot, sempre ha estat fer que els ciutadans esdevinguin il·lustrats i virtuosos. No hi ha altre.

Aquest fonament comú ja no és pas compartit per tothom, emperò, des de sempre, el professor és aquell que escriu *ex profeso*, ço és defensant activament certes idees sabent del cert que no pas tothom el seguirà, que el món dels humans és variat i complex i que les unimitats són aproximativament il·lusòries. "Brins de literatura universal" mostra prou palesament com per a Llovet la literatura catalana moderna a l'ús ha d'abeurarse en les traduccions i llengües europees car altrament

LLIBRES.

Títol: Brins de literatura universal

Autor: Jordi Llovet

Editorial: Galàxia Gutenberg

no està pas a l'alçada de la gran literatura anglesa, francesa o alemanya.

Així, doncs, les bones traduccions són imprescindibles perquè la literatura en català sigui i es faci llegir dels lectors catalans i dels estrangers.

El volum suggereix moltes reflexions que no caben en aquest carnet —sobre l'educació secundària, per exemple— i algun altre dia hi tornarem. Em sembla que és un llibre de categoria que es mereix una atenció acurada en el camp de la crítica per més que se situï als antípodes d'un crític nostrat com és Joan Triadú.

El veig més complementari i solvent que no semblaria a primer cop d'ull. Per més que el professor Murgades, que estimem tant, en faci la ressenya sagnant i viperina, també pertinent.